

Васьків С.В.

Національний університет «Одеська політехніка»

ІНТЕГРАЦІЯ ЕЛЕКТРОННИХ КОМУНІКАЦІЙ У СИСТЕМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ

У статті проаналізовано сутність і зміст процесу інтеграції електронних комунікацій у систему державного управління, приділено увагу визначенню організаційно-правових механізмів, які забезпечують ефективне функціонування цифрових інструментів на всіх рівнях влади. Автори обґрунтовують необхідність комплексного підходу, що охоплює нормативно-правове регулювання, модернізацію організаційних структур і розвиток технічної інфраструктури. Окреслено ключові напрями вдосконалення правового поля для впровадження електронного урядування, а також висвітлено проблемні аспекти, пов'язані з недостатнім рівнем уніфікації законодавства, відсутністю чітких стандартів захисту персональних даних і потребою у постійному моніторингу світових тенденцій.

Показано значення розвитку спеціалізованих координаційних органів і впровадження між-відомчих механізмів співпраці, що дає змогу уникати дублювання функцій, сприяє прозорості та підзвітності ухвалених рішень. Важлива роль у цьому процесі належить запровадженню інтегрованих електронних платформ, систем електронного документообігу й порталів адміністративних послуг, які підвищують оперативність внутрішньовідомчих процедур і розширюють доступ громадян до державного сервісу. Стаття підкреслює необхідність розбудови цифрової грамотності й відповідних компетентностей державних службовців, адже успішна імплементація інформаційно-комунікаційних технологій залежить від здатності фахівців застосовувати інноваційні підходи в повсякденній роботі.

Особлива увага приділена питанню взаємодії з громадськістю, зокрема інструментам електронної демократії й відкритих даних, що підсилюють громадянський контроль над діяльністю органів влади та сприяють залученню громадян до процесу прийняття рішень. Виокремлено переваги публічно-приватного партнерства як одного з рушіїв інновацій у сфері цифровізації держави. Разом із тим автори звертають увагу на виклики, зумовлені прискореним розвитком інформаційних технологій і глобалізаційними процесами, а також наголошують на потребі узгодження національних підходів із міжнародними стандартами кібербезпеки та захисту персональних даних.

Зроблено висновок, що ефективна інтеграція електронних комунікацій можлива лише за умов організаційної єдності та нормативної стабільності, яка базується на чітких принципах регулювання й регламентованому порядку взаємодії між усіма суб'єктами державного управління. Такий формат дозволяє підвищити легітимність ухвалених рішень, спростити доступ до інформації, стимулювати прозорість державних інституцій і розвивати партнерські відносини з громадянським суспільством. Стаття буде корисною для науковців, фахівців із державного управління, представників органів виконавчої влади, розробників цифрових рішень, а також для широкого кола зацікавлених сторін, які прагнуть вдосконалити механізми функціонування сучасної держави через упровадження інструментів електронного урядування.

Ключові слова: електронні комунікації, державне управління, організаційно-правовий механізм, цифрова трансформація, електронне урядування, нормативно-правове регулювання, публічно-приватне партнерство, кібербезпека, електронна демократія, відкриті дані.

Постановка проблеми. У сучасних умовах стрімкого розвитку інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) особливої актуальності набуває питання інтеграції електронних комунікацій у систему державного управління. Переваги цифровізації державних процесів є очевидними:

підвищення рівня прозорості та підзвітності органів влади, оперативність у прийнятті рішень, розширення можливостей громадянського суспільства для участі у формуванні державної політики, ефективніше надання адміністративних послуг тощо. Водночас, незважаючи на активні кроки

в напрямі цифрової трансформації, низка питань залишаються відкритими: недостатня узгодженість нормативно-правового регулювання, відсутність єдиних стандартів безпеки й захисту даних, нерівний доступ до електронних сервісів у різних регіонах, обмежений рівень цифрової компетентності громадян та посадових осіб.

Особливого значення проблема набуває з огляду на зростаючу потребу в модернізації державних інституцій. Створення ефективної системи електронних комунікацій вимагає комплексного підходу, який охоплює правове забезпечення, упровадження надійних технічних рішень, запровадження системи контролю за якістю надання електронних послуг та розроблення заходів, спрямованих на підвищення кваліфікації державних службовців. Недостатня увага до організаційно-правових механізмів такої інтеграції може призвести до фрагментації зусиль, неефективного використання ресурсів та зниження рівня довіри громадян до електронного врядування. Таким чином, існує об'єктивна потреба у розробленні цілісної концепції інтеграції електронних комунікацій у систему державного управління, яка б передбачала чіткі принципи, критерії оцінювання ефективності та механізми координації між усіма зацікавленими сторонами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасному науковому дискурсі проблематика інтеграції електронних комунікацій у систему державного управління привертає значну увагу дослідників, які аналізують нормативно-правові засади цифрової трансформації, технічні аспекти впровадження електронного урядування та організаційні механізми координації між державними органами. У численних роботах, зокрема дослідженнях Єганова В., Жекала Г., Заяця М., Забейвороти Т., Ільїна О., Ковбасюка Ю., Ліпінської А., Мазура О., Малого І., Орлової Н., Спасібова Д., Семенченка А., Хаустової М. Та Якубовського Я., висвітлюються питання адаптації національного законодавства до міжнародних стандартів у сфері кібербезпеки та захисту персональних даних, досліджуються підходи до забезпечення інформаційної відкритості та прозорості державних процесів.

Окремі дослідники наголошують на важливості нормативного регулювання цифрових технологій, розглядаючи розвиток законодавчої бази у сфері електронного врядування, правового статусу електронних документів та електронного підпису. Водночас значна увага приділяється питанням публічно-приватного партнерства як

дієвого інструменту реалізації інноваційних цифрових рішень у державному секторі.

Постановка завдання. Метою статті є визначення та обґрунтування організаційно-правових механізмів інтеграції електронних комунікацій у систему державного управління, а також формування пропозицій щодо вдосконалення нормативно-правового регулювання і практичних підходів до ефективного впровадження інструментів електронного урядування.

Виклад основного матеріалу. Інтеграція електронних комунікацій у систему державного управління спирається на три взаємопов'язані компоненти: нормативно-правове забезпечення, організаційні структури та технологічні рішення. Нормативно-правова база встановлює загальні вимоги до реалізації електронного врядування, включно з питаннями електронної ідентифікації та автентифікації, електронного документообігу, захисту персональних даних і дотримання принципів кібербезпеки. Формування дієвого правового середовища в цій сфері можливе за умови поєднання міжнародних стандартів та національних особливостей, що дозволяє гарантувати законність і захищеність процесів обміну інформацією у публічному секторі.

На даний час важливим правовим підґрунтям для розбудови цифрової інфраструктури та впровадження електронних комунікацій у державному управлінні слугує Закон України «Про електронні комунікації» [1]. Цей нормативно-правовий акт встановлює базові вимоги до діяльності операторів і провайдерів електронних комунікаційних послуг, визначає принципи регулювання ринку та гарантує захист прав споживачів, зокрема громадян і державних установ. Завдяки цьому закону створено умови для розбудови сучасних технологічних рішень у сфері врядування, забезпечено єдині підходи до стандартів якості та безпеки електронного зв'язку, що є критично важливим для належної взаємодії між органами влади та населенням.

Для органів державної влади критично важливим є розвиток організаційних структур і механізмів, які б забезпечували належний рівень координації та взаємодії всіх учасників процесу, включно з державними установами, громадськими організаціями, бізнесом і громадянами. Одним із дієвих підходів може бути створення спеціалізованих координаційних підрозділів або міжвідомчих робочих груп, що відповідають за впровадження та моніторинг програм електронного урядування. Такі структури сприяють узгодженню дій між

різними гілками влади та спрямовують розвиток цифрових сервісів, виходячи з потреб суспільства.

Ефективному використанню електронних комунікацій сприяє також запровадження єдиних принципів електронного документообігу, які визначені Законом України «Про електронні довірчі послуги» [2]. Документ надає правове підґрунтя для використання цифрового підпису, електронної печатки та позначки часу, що дозволяє уніфікувати процес оформлення та обігу офіційних документів. Такі інструменти спрощують комунікацію між різними державними органами, а також сприяють скороченню часу на виконання адміністративних процедур та мінімізації помилок, пов'язаних із ручним опрацюванням інформації.

Технологічна складова інтеграції електронних комунікацій охоплює впровадження єдиних державних електронних платформ, систем електронного документообігу, порталів надання електронних послуг, а також інструментів оперативної взаємодії з громадянами через веб-сайти органів влади та мобільні застосунки. Важливою передумовою успішної реалізації цих рішень є забезпечення їх сумісності та відкритості для підключення сторонніх розробників, що дозволяє швидко масштабувати наявну інфраструктуру та розширювати набір цифрових послуг. При цьому значна увага має бути приділена питанням забезпечення інформаційної безпеки та захисту персональних даних, оскільки порушення цілісності або конфіденційності інформації здатне підірвати довіру до систем електронних комунікацій.

Важливою складовою розбудови організаційно-правових механізмів є врахування вимог щодо захисту персональних даних, які закріплені у Законі України «Про захист персональних даних» [3]. Цей закон регламентує порядок обробки, зберігання та поширення інформації, яка може ідентифікувати особу. Застосування положень щодо конфіденційності та безпеки даних є визначальним для формування довіри до електронних сервісів і платформ, які використовуються громадянами та бізнесом. Дотримання цих вимог знижує ризики витоку інформації й запобігає зловживанням, що можуть підірвати легітимність електронного врядування.

Запровадження електронних комунікацій безпосередньо впливає на модернізацію процедури надання адміністративних послуг. Створення онлайн-порталів дає змогу спростити бюрократичні процедури та зменшити часові й фінансові витрати на отримання послуг, що позитивно

позначається на рівні довіри громадян до органів влади. Водночас підвищується ефективність державної служби, оскільки посадові особи отримують більш оперативний доступ до необхідних даних і можуть швидко обмінюватися інформацією з колегами з інших установ. Для успішного використання цих інструментів потрібен належний рівень цифрової грамотності державних службовців і регулярне підвищення їхньої кваліфікації.

Одним із ефективних кроків на шляху до впровадження електронних комунікацій є реалізація положень Концепції розвитку електронного урядування в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20 вересня 2017 р. № 649-р [4]. Цим документом передбачено системний підхід до розвитку цифрових послуг, запровадження механізмів електронної ідентифікації, інтеграції державних реєстрів і створення єдиної архітектури державно-громадянських взаємин. Концепція визначає стратегічні цілі та принципи, за якими органи державної влади мають удосконалити внутрішні процеси та взаємодію з громадянським суспільством.

Одним із важливих аспектів інтеграції електронних комунікацій є реалізація принципу прозорості та підзвітності державних органів. Використання відкритих даних, публікація інформації про діяльність установ, а також створення інтерактивних каналів зворотного зв'язку з громадянами дає можливість швидко виявляти проблемні питання та своєчасно реагувати на них. Такий підхід підтримує розвиток громадянського суспільства, сприяє формуванню партисипативних моделей прийняття рішень і загалом підвищує легітимність управлінських процесів.

Суттєвим напрямом інтеграції електронних комунікацій є відкрита взаємодія з громадськістю, яку регламентує Закон України «Про доступ до публічної інформації» [5]. Цей закон дозволяє громадянам оперативно отримувати офіційну інформацію з державних джерел, що стимулює прозорість і підзвітність органів влади. В умовах цифровізації такі принципи реалізуються завдяки онлайн-платформам і відкритим даним, які можна аналізувати, перевіряти та на базі яких можна генерувати нові сервіси. У такий спосіб формується дієвий механізм суспільного контролю та участі у прийнятті рішень.

Організаційно-правові механізми у цій сфері передбачають комплексний підхід і мають спиратися на системне планування та нормативне підґрунтя. Мова йде про формування цілісної архі-

тектури електронного урядування, яка охоплює положення законодавчих і підзаконних актів, визначення чітких процедур і правил обміну даними, стандартизовані протоколи взаємодії, а також критерії оцінювання ефективності запроваджених заходів. Досягненню позитивних результатів сприятиме розроблення єдиних державних стратегій і програм у сфері цифрової трансформації, що передбачають чіткі цілі, строки виконання та відповідальних виконавців.

Згідно з рекомендаціями Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), викладеними у програмі «Digital Government Strategies» [6], держави-члени мають рухатися до комплексного підходу в побудові електронного урядування. Це передбачає створення політики, орієнтованої на потреби кінцевих користувачів (громадян і бізнесу), удосконалення управління даними та забезпечення високого рівня безпеки цифрової взаємодії. Згадані рекомендації є важливими орієнтирами для України під час формування національних програм цифрової трансформації та гармонізації вітчизняних підходів зі світовими стандартами.

Важливою передумовою успішної інтеграції електронних комунікацій виступає постійне вдосконалення законодавчого регулювання, зокрема адаптація до змін світових тенденцій та динаміки розвитку цифрових технологій. Враховуючи євроінтеграційний курс України, доцільним є гармонізація національного законодавства з відповідними нормативними актами ЄС, що стосуються електронних довірчих послуг, кібербезпеки, захисту персональних даних і доступу до публічної інформації. Крім того, слід розглядати можливості публічно-приватного партнерства у сфері розроблення та впровадження цифрових сервісів, оскільки залучення бізнес-середовища забезпечить прискорення інновацій і зниження бюджетних витрат.

Додатковим доказом глобальної важливості електронних комунікацій є результати «UN E-Government Survey 2022» [7], де Україна демонструє поступ у розвитку електронних послуг, зокрема завдяки державним ініціативам і реформам у галузі цифрової трансформації. Згідно з дослідженням, країни, які успішно розвивають електронне урядування, здатні швидше реагувати на кризи та підтримувати стабільний рівень надання державних послуг навіть за умов надзвичайних ситуацій. Це підкреслює важливість подальшого розширення е-сервісів і безперервного вдосконалення правових основ їх функціонування.

Успіх інтеграції електронних комунікацій залежить і від наявності фінансових та кадрових ресурсів, без яких ефективна модернізація управлінських процесів неможлива. З цієї причини слід передбачити механізми цільового фінансування відповідних проєктів і запровадження стимулювальних програм для розвитку цифрової інфраструктури. Водночас надзвичайно важливо приділяти увагу навчанню та підвищенню компетенцій працівників публічної сфери, оскільки без готовності людського капіталу до використання інноваційних інструментів всі технологічні рішення залишаться лише потенційно корисними.

Особливу увагу у сфері впровадження електронних комунікацій приділяє цифровій грамотності населення. Міністерство цифрової трансформації України, про що свідчить державна освітня платформа «Дія.Цифрова освіта» [8]. На цій платформі громадяни, зокрема й державні службовці, можуть безкоштовно проходити навчальні курси, спрямовані на підвищення компетентностей з інформаційної безпеки, онлайн-взаємодії та використання цифрових інструментів. Зростання загального рівня обізнаності сприяє більш активному залученню громадськості до користування електронними послугами та зміцненню довіри до держави в цілому.

Таким чином, сформувати дієву систему електронних комунікацій можливо за умов тісної взаємодії всіх суб'єктів, що беруть участь у державному управлінні, врахування міжнародного досвіду та комплексного підходу до нормативно-правових, організаційних і технічних питань. Ефективне поєднання цих чинників дозволяє розкрити весь потенціал цифровізації, зробити процеси управління більш прозорими, підзвітними та орієнтованими на потреби суспільства.

Подальшим важливим аспектом інтеграції електронних комунікацій у процеси державного управління є налагодження ефективних каналів комунікації з громадськістю та впровадження практик електронної демократії. Створення платформ е-консультацій і петицій, а також організація електронних обговорень законопроектів і нормативних актів стимулюють громадян до активнішої участі в ухваленні державних рішень. Такі майданчики сприяють посиленню довіри до державних органів, оскільки забезпечують прозорий зворотний зв'язок та можливість спільно з владою формувати державну політику, враховуючи реальні потреби населення. У цьому контексті визначальною є роль суспільної комунікації, адже належне інформування громадян про

наявні е-сервіси та процедури користування ними є одним із ключових чинників успішної цифрової трансформації.

Не менш важливою складовою є розвиток електронної взаємодії між різними рівнями управління. Забезпечення автоматизованого обміну даними між центральними, регіональними та місцевими органами влади дозволяє уникнути дублювання функцій і сприяє оперативнішому вирішенню питань на місцях. Особливу увагу варто приділяти технологічним рішенням, які дають змогу оптимізувати внутрішні процеси управління: електронний документообіг, спільні робочі простори, хмарні сервіси для спільного використання даних. Така взаємодія має бути вибудована на основі єдиної державної стратегії цифрового розвитку, що передбачає уніфікацію стандартів і протоколів обміну інформацією, а також спільний підхід до питань фінансування та методичного супроводу.

Особливе місце в організаційно-правових механізмах відводиться питанню захисту цифрових прав і свобод громадян. Використання інформаційно-комунікаційних технологій у державному управлінні не повинне призводити до порушення права на недоторканність приватного життя та порушення принципу конфіденційності. Ключовим є додержання міжнародних стандартів захисту персональних даних і побудова правової інфраструктури, яка забезпечувала б відповідальність за несанкціонований доступ або розголошення інформації. Водночас держава має здійснювати заходи для стимулювання розвитку вітчизняних технологічних рішень, спрямованих на підвищення рівня кібербезпеки, зокрема через фінансування дослідницьких проєктів і формування партнерств із приватним сектором.

Ефективність організаційно-правових механізмів залежить і від здатності держави оперативно реагувати на виклики, що виникають у процесі цифрової трансформації. Інформаційне середовище швидко змінюється, тому регуляторна політика має бути гнучкою й здатною до своєчасного оновлення. Це передбачає регулярний моніторинг практик застосування законодавчих актів, оцінювання їх впливу на суспільство, проведення консультацій із зацікавленими сторонами та внесення відповідних змін до нормативно-правової бази. На цьому етапі важливо забезпечити злагоджену роботу різних державних інституцій, зокрема Міністерства цифрової трансформації, профільних комітетів парламенту та інших відомств, аби уникнути дублювання чи суперечливих підходів.

Успішна інтеграція електронних комунікацій у систему державного управління вимагає також активної співпраці з міжнародними партнерами. Участь у міжнародних проєктах і програмах, обмін досвідом із країнами ЄС, використання рекомендацій і стандартів провідних світових організацій і платформ (OECD, ООН, ITU) сприяють формуванню виважених підходів до електронного урядування та мінімізації потенційних ризиків. Ці фактори створюють підґрунтя для розроблення вітчизняних інструментів, які враховують найкращі практики цифрового розвитку й пристосовані до реалій національного правового поля.

Залучення приватного сектора до реалізації інноваційних проєктів у галузі е-урядування можливе на засадах публічно-приватного партнерства, механізми якого визначені Законом України «Про публічно-приватне партнерство» [9]. Державні органи отримують нагоду співпрацювати з ІТ-компаніями та інвесторами, спільно розвиваючи технології, необхідні для ефективної роботи в онлайн-середовищі. Така взаємодія зменшує фінансове навантаження на бюджет, уможливорює швидке запровадження нових сервісів і підвищує їхню якість завдяки участі висококваліфікованих фахівців із приватного ринку.

Інтеграція електронних комунікацій у державне управління має відбуватися з урахуванням міжнародного досвіду та рекомендацій, зокрема представлених у «Guidelines on Cybersecurity for E-Government» Міжнародного союзу електрозв'язку (ITU) [10]. У цьому документі наголошується на важливості системного забезпечення кіберзахисту, починаючи від проєктування цифрових платформ і завершуючи регулярним аудитом безпеки й планами реагування на кіберінциденти. Такий підхід мінімізує ризики несанкціонованого втручання в роботу державних ресурсів та сприяє збереженню довіри користувачів до електронних послуг.

Висновки. Інтеграція електронних комунікацій у систему державного управління є складним та водночас стратегічно важливим процесом, який охоплює модернізацію нормативно-правової бази, впровадження сучасних технологічних рішень, формування відповідних організаційних структур і підвищення рівня цифрової компетентності усіх учасників управлінських відносин. Ефективне використання електронних інструментів не лише прискорює внутрішньовідомчу взаємодію, а й забезпечує вищий рівень прозорості, підзвітності та доступності державних послуг для громадян.

Успішна реалізація цього процесу передбачає комплексне та послідовне вдосконалення

правового регулювання, адаптованого до сучасних викликів і світових стандартів у сфері електронного урядування та кібербезпеки. Не менш важливою залишається координація зусиль між органами центральної та місцевої влади, а також активна співпраця з приватним сектором і громадянським суспільством. Запровадження механізмів електронної демократії та посилення цифрової культури населення сприяють формуванню нової моделі врядування, орієнтованої на оперативне та гнучке реагування на потреби суспільства.

Розбудова єдиної електронної інфраструктури, розвиток електронних сервісів і порталів

надання адміністративних послуг, запровадження публічно-приватного партнерства й удосконалення механізмів взаємодії між різними гілками влади – усе це є ключовими кроками на шляху до перетворення державного управління на відкриту й ефективну систему, що максимально використовує потенціал цифровізації. Постійний моніторинг результатів, оцінювання ефективності впроваджених заходів і своєчасне внесення коректив забезпечать успішне виконання цього завдання та зміцнять позиції держави в умовах глобальної конкуренції й стрімкого розвитку інформаційних технологій.

Список літератури:

1. Про електронні комунікації : Закон України від 16.12.2020 № 1089-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-IX> (дата звернення: 26.02.2025).
2. Про електронні довірчі послуги: Закон України від 05.10.2017 № 2155-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19> (дата звернення: 26.02.2025).
3. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17> (дата звернення: 26.02.2025).
4. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 № 649-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-p> (дата звернення: 26.02.2025).
5. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17> (дата звернення: 26.02.2025).
6. OECD. Digital Government Strategies. 2014. URL: <https://www.oecd.org/gov/digital-government> (дата звернення: 26.02.2025).
7. United Nations. E-Government Survey 2022: The Future of Digital Government. New York, 2022. URL: <https://surl.li/rtqmv> (дата звернення: 26.02.2025).
8. Дія.Цифрова освіта : офіційний сайт Міністерства цифрової трансформації України. URL: <https://osvita.dia.gov.ua> (дата звернення: 26.02.2025).
9. Про публічно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 26.02.2025).
10. International Telecommunication Union (ITU). Guidelines on Cybersecurity for E-Government. Geneva, 2018. URL: <https://www.itu.int/itu-d/sites/security/> (дата звернення: 26.02.2025).

Vaskiv S.V. INTEGRATION OF ELECTRONIC COMMUNICATIONS INTO THE SYSTEM OF PUBLIC ADMINISTRATION: ORGANIZATIONAL AND LEGAL MECHANISMS

The article analyzes the essence and content of the process of integrating electronic communications into the public administration system, paying attention to the definition of organizational and legal mechanisms that ensure the effective functioning of digital tools at all levels of government. The authors justify the need for a comprehensive approach that includes regulatory and legal regulation, modernization of organizational structures and development of technical infrastructure. The key areas of improving the legal field for the implementation of e-government are outlined, and the problematic aspects associated with the insufficient level of unification of legislation, the lack of clear standards for the protection of personal data and the need for constant monitoring of global trends are highlighted. The importance of developing specialized coordination bodies and implementing interdepartmental cooperation mechanisms is shown, which allows avoiding duplication of functions, promotes transparency and accountability of decisions made. An important role in this process belongs to the introduction of integrated electronic platforms, electronic document management systems and administrative services portals, which increase the efficiency of internal departmental procedures and expand citizens' access to public services. The article emphasizes the need to develop digital literacy and relevant competencies of civil servants, since the successful implementation of information and communication technologies depends on the ability of specialists to apply innovative approaches in their daily work.

Particular attention is paid to the issue of interaction with the public, in particular to the tools of e-democracy and open data, which strengthen civil control over the activities of government bodies and contribute to the

involvement of citizens in the decision-making process. The advantages of public-private partnership as one of the drivers of innovation in the field of state digitalization are highlighted. At the same time, the authors draw attention to the challenges caused by the accelerated development of information technologies and globalization processes, and also emphasize the need to harmonize national approaches with international standards of cybersecurity and personal data protection.

It is concluded that effective integration of electronic communications is possible only under conditions of organizational unity and regulatory stability, which is based on clear principles of regulation and a regulated procedure for interaction between all subjects of public administration. Such a format allows to increase the legitimacy of decisions made, simplify access to information, stimulate the transparency of state institutions and develop partnerships with civil society. The article will be useful for scientists, public administration specialists, representatives of executive authorities, developers of digital solutions, as well as for a wide range of stakeholders who seek to improve the mechanisms of functioning of the modern state through the implementation of e-government tools.

Key words: *electronic communications, public administration, organizational and legal mechanism, digital transformation, e-government, regulatory and legal regulation, public-private partnership, cybersecurity, e-democracy, open data.*